

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/31/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118010159
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8118010159.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Vladimíra Monoka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 23.10.2019, v trestnej veci obžalovaného G. W., pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. d/, ods. 3 písm. b/ Tr. zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/8/2018 zo dňa 10.05.2018, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

obžalovanému G. W., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom
U. XXX, okr. X.,

u k l a d á

Podľa § 212 ods. 3 Tr. zákona (účinného do 31.07.2019), § 36 písm. l), § 38 ods. 3 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona ho pre výkon uloženého trestu z a r a - d ť u j e do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom uznal súd prvého stupňa obžalovaného G. W. z páchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. d/, ods. 3 písm. b/ Tr. zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona a to na tom skutkovom základe, že

dňa 11. 09. 2017 v čase okolo 20.10 hod. spolu s obž. G. W., nar. XXXX, H. O. a F. C. v lesnom poraste č. XXXaX, z parcely číslo XXX/X podľa registra EKN, na ktorú sa viaže list vlastníctva č. XXX a z parcely č. XXX podľa registra CKN bez založeného listu vlastníctva, v katastrálnom území obce U. - P., okr. X., po predchádzajúcej vzájomnej dohode, bez povolenia na zber alebo výrub drevnej hmoty odcudzili drevnú hmotu dreveniny dub letný o celkovom objeme 2,17 m³ a to tak, že potom, čo prišli do lesného porastu, našli na zemi ležiace stromy dreveniny dub letný, ktoré pomocou ručnej píly, ktorú si na tento účel priniesli so sebou, porezali na menšie kusy a tieto naložili na dvojkoľosový vozík, ktorý ťahali smerom do obce Jarovnice, pričom však boli prichytení hliadkou Policajného zboru, čím takto spôsobili pre D., odštepny závod F., D. X., X. škodu v sume 59,67 EUR a G. W. (nar.XX.XX. XXXX) tento čin spáchal, hoci bol

za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacov odsúdený rozsudkom Okresného súdu v Prešove, sp. zn. 41T/22/2017 zo dňa 24. 05. 2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 24. 05. 2017.

Za to mu podľa § 212 ods. 3 Tr. zákona v spojení s § 54 ods. 1 Tr. zákona uložený trest povinnej práce v trvaní 300 hodín.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd zavázal obvineného G. W. (nar. XX. XX. XXXX), aby poškodenej spoločnosti D. X., odštepny závod F., D. X., X. nahradili spoločne a nerozdielne škodu vo výške 59,67 EUR.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal okresný prokurátor odvolanie, ktoré aj písomne odôvodnil. V písomných dôvodoch uviedol, že po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku, ktorým podľa jeho obsahu napadol len výrok o treste, uviedol, že takto uložený druh trestu napadnutým rozsudkom je neprimeraný. V ustanovení § 212 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého bol ukladaný trest odňatia slobody, je stanovená trestná sadzba na 6 mesiacov až 3 roky. Obžalovaný G. W. bol doposiaľ 2x súdne trestaný, a to rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/86/2015 zo dňa 08.09.2015, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody podmiennečne na 2 mesiace so skúšobnou dobou v trvaní 1 rok do 08.09.2016, a rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 41T/ 22/2017 zo dňa 24.05.2017, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody podmiennečne na 6 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 1 rok do 24.05.2018. Poukázal tiež aj na rozhodnutie Okresnej prokuratúry Prešov sp. zn. 2Pv 633/14 zo dňa 07.02.2015, ktorým bolo podmiennečne zastavené trestné stíhanie obv. G. W. za trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. d) Tr. zákona, pričom obvinenému bola uložená skúšobná doba 12 mesiacov, po uplynutí ktorej bolo rozhodnuté, že sa v nej osvedčil. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že obžalovaný sa opakovane dopúšťa druho identickej trestnej činnosti, pričom v jeho osobe sa jedná o špeciálneho recidivistu a ani právoplatné odsúdenia za spáchanie trestných činov ho neodrádzajú od páchania ďalšej trestnej činnosti. Ostatného žalovaného prečinu sa dopustil v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia za trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. d) Tr. zákona, teda ani bezprostredná hrozba uloženia nepodmiennečného trestu odňatia slobody ho od spáchania trestného činu neodradila. Doposiaľ uložené podmiennečné tresty odňatia slobody tak nemali na páchatel'a žiadny preventívny ani výchovný účinok. Z vykonaného dokazovania nie je dôvodné sa domnievať, že trest povinnej práce odradí obžalovaného od páchania ďalšej trestnej činnosti a bude mať na neho výchovný vplyv, keď ako to už bolo vyššie konštatované, obžalovaného neodradila ani hrozba uloženia nepodmiennečného trestu odňatia slobody. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti mám za to, že uložený druh trestu je neprimeraný a neplní z hľadiska svojho účelu funkciu individuálnej a predovšetkým generálnej prevencie a na ochranu spoločnosti je nevyhnutné na páchatel'a pôsobiť nepodmiennečným trestom odňatia slobody. Preto navrhujem, aby súd druhého stupňa z dôvodov uvedených v § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por. zrušil v zmysle § 321 ods. 3 Tr. por. napadnutý výrok prvostupňového súdu o uložení trestu a v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. uložil obžalovanému nepodmiennečný trest odňatia slobody na spodnej hranici trestnej sadzby a aby obžalovaného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu vo vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku citoval ust. § 34 ods. 1, 4, § 34 ods. 5 písm. a) Tr. zákona a § 127 ods. 2 Tr. zákona, kde sú upravené základné hľadiská a kritéria pre ukládanie trestov z pohľadu naplnenia účelu trestu, tiež o povinnosti súdu prihliadať jednak na mieru akou spolupáchateľ prispel k spáchaniu trestného činu a jednak na okolnosť, že páchatel' spáchal čin vo veku blízkom veku mladistvého. V nadväznosti nato potom uviedol, že trestné právo ako odvetvie verejného práva a trestnoprávna ochrana z neho vyplývajúca sa v teórii práva prezentujú ako ultima ratio právny prostriedok ochrany. Z toho možno jednoznačne vyvodiť záver, že orgány činné v trestnom konaní a súd sú oprávnené a povinné realizovať im ustanovené právomoci vyplývajúce z príslušných právnych predpisov trestného práva v plnom rozsahu až od toho okamihu, keď nápravu spoločensky nežiaduceho stavu nemožno zabezpečiť iným právom predvídaným prostriedkom. Zásada ultima ratio sa s poukazom na § 2 ods. 2 Tr. poriadku, v ktorom je vyjadrená zásada zdržanlivosti a primeranosti, podľa ktorej „do základných práv a slobôd osôb v prípadoch dovolených zákonom možno zasahovať len v miere nevyhnutnej na dosiahnutie účelu trestného konania, pričom treba rešpektovať dôstojnosť osôb a ich súkromie,“ uplatňuje v priebehu celého trestného konania, a preto aj jednotlivé úkony a opatrenia poskytujúce príslušnými orgánmi trestnoprávnu ochranu, resp. napĺňajúce účel Tr. poriadku a Tr. zákona, musia v sebe tento prvok krajného použitia zahŕňať. Princíp ultima ratio možno najjednoduchšie

identifikovať v odôvodnení príslušného rozhodnutia. Súd prvého stupňa sa v odôvodnení rozhodnutia na strane 3 predmetného rozsudku náležite a vyčerpávajúco vysporiadal s dôvodmi a okolnosťami, na základe ktorých zvolil prostriedok trestno-procesnej ochrany v podobe uloženia obvinenému trestu povinnej práce v rozsahu 300 hodín a ktorý podľa voľnej úvahy súdu reflektuje účel Tr. zákona a trestu samotného. Podľa názoru obvineného prvoinštančný súd správne posúdil to, že tak so zreteľom na individuálnu, ako aj generálnu prevenciu zabráni obvinenému v páchaní trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby v budúcnosti viedol riadny život aj trest povinnej práce, ako jeden z alternatívnych druhov trestov. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je tak v tomto prípade pekným príkladom uplatnenia princípu ultima ratio v aplikačnej praxi. Okrem toho možno v tejto súvislosti pozitívne hodnotiť a stotožniť sa aj s konštatovaním súdu prvého stupňa o tom, že pracovné návyky, ktoré môže obvinený výkonom trestu povinnej práce získať, by aj s prihliadnutím na osobu obvineného mohli mať pozitívny efekt pri jeho resocializácii, pričom v tomto smere sa pre súd prvého stupňa javí byť navrhovanie trestu odňatia slobody u obvineného, na ktorého doposiaľ výkon trestu odňatia slobody nepôsobil, ako neefektívne. Rovnako tak sa súd prvého stupňa pri ukladaní druhu a výmeru trestu primerane zaoberal aj tou skutočnosťou, že obvinený spáchal predmetný trestný čin v skúšobnej dobe. Obvinený má za to, že účel trestu, ktorým je bezpochyby aj morálne odsúdenie jeho protiprávneho konania spoločnosťou, sa v tomto prípade naplní aj uložením a výkonom iného (alternatívneho) druhu trestu a nielen výkonom trestu odňatia slobody. V opačnom prípade by zákonodarca tieto alternatívne druhy trestov za spáchanie trestných činov nezakomponoval do príslušných ustanovení Tr. zákona. V tomto smere obvinený nepopiera, že trest odňatia slobody je základným druhom trestu, ktorý možno uložiť za spáchanie akéhokoľvek trestného činu, no na druhej strane dáva opätovne do pozornosti, že pri ukladaní trestu odňatia slobody ako jedného z prostriedkov trestnoprávnej ochrany sa prihliada na princíp ultima ratio, a teda na zásadu subsidiarity trestnoprávnej represie. Úvaha o všemocnosti trestnoprávnej represie a o tom, že najlepšou prevenciou je represia prostredníctvom trestu odňatia slobody, resp. nepodmienečného trestu odňatia slobody, ktorá najvýraznejšie zasahuje do spoločenského postavenia človeka, je mylná. Tvrdosť trestu ešte sama o sebe neprispieva k naplneniu individuálnej a generálnej prevencie a môže byť aj potretím zásady individualizácie trestu. V predmetnej trestnej veci má obvinený za to, že účel trestu a trestného práva ako takého možno dosiahnuť aj súdom prvého stupňa uloženým trestom povinnej práce v maximálnej Tr. zákonom prípustnej výmere 300 hodín. Okrem toho nad obvineným počas výkonu trestu povinnej práce "visí" hrozba premeny tohto trestu na trest odňatia slobody. Vo svetle vyššie uvedeného obvinený považuje súdom prvého stupňa uložený trest povinnej práce vo výmere 300 hodín za adekvátny prostriedok trestnoprávnej represie, a preto navrhuje, aby odvolací súd odvolanie okresného prokurátora Okresnej prokuratúry Prešov zamietol.

Na základe včas podaného odvolania oprávnenou osobou postupoval krajský súd v intenciách ust. § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako je správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Vzhľadom na to, že krajský súd v prejednávanej veci nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku (obžalovaný urobil vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. poriadku a bol podľa odseku 5 poučený o tom, že takéto vyhlásenie je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku) preskúmal len napadnutý výrok rozsudku, teda výrok o treste a po takomto preskúmaní dospel k nasledovným záverom.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré skutočnosti vzal súd prvého stupňa do úvahy pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu. Plyní z neho, že prihliadal najmä na účel trestu a na okolnosti samotného prípadu.

Z podstatných dôvodov, ktoré viedli súd prvého stupňa k uloženiu druhu trestu a jeho výmery a to trestu povinnej práce v trvaní 300 hodín, vyplynulo, že súd prvého stupňa predovšetkým zvažoval, či je účelné a vhodné ako z hľadiska individuálnej tak aj generálnej prevencie uložiť trest odňatia slobody, ktorý by bol spojený s jeho výkonom a dospel k záveru, že účel trestu je možné v danom prípade dosiahnuť, teda aj uložením iného trestu ako trestu odňatia slobody spojeného s jeho výkonom a to trestom povinnej práce.

S takýmto záverom opierajúc sa o vykonané dokazovanie sa krajský nemohol stotožniť.

Je nutné súdu prvého stupňa prisvedčiť, že u obžalovaného bola zistená prevaha poľahčujúcich okolností nad okolnosťami priťažujúcimi, pretože obžalovaný sa naozaj k spáchaniu skutku priznal, jeho spáchanie oľutoval - čo je poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l/ Tr. zákona.

Správne súd prvého stupňa a túto argumentáciu si v celom osvojil aj krajský súd, ustálil, že v danom prípade neboli splnené podmienky pre priznanie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m/ Tr. zákona u obžalovaného aj napriek tomu, že ako to správne ustálil a vyhodnotil aj súd prvého stupňa, už bol v minulosti 2-krát súdne trestaný. Keďže v prvom prípade (rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 08.09.2015 sp. zn. 4T/86/2015) sa na obžalovaného hľadí, akoby odsúdený nebol a v druhom prípade a to jeho odsúdenia rozsudkom Okresného súdu Prešov z 24.05.2017 sp. zn. 41T/22/2017 ide o skutkovú okolnosť, ktorá sa premietla aj do znenia skutkovej vety ako kvalifikačný moment sprísňujúci právnu kvalifikáciu obžalovaného podľa § 212 ods. 2 písm. d/ Tr. zákona a teda, že už bol v posledných dvadsiatich štyroch mesiacoch za totožnú trestnú činnosť aj odsúdený.

Krajský však v danom prípade musel pochybenie okresného súdu v procesnom postupe pre prihladnutie na tento kvalifikačný moment - okolnosť - napraviť tento procesný postup, teda procesné pochybenie, keďže okresný súd v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní nevykonal dokazovanie vo vzťahu k tejto skutkovej okolnosti k tomuto kvalifikačnému momentu, keďže nebol oboznámený podstatný obsah trestného spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 41T/22/2017 a to konkrétne aj prečítaním samotného rozsudku u označeného okresného súdu pod označenou sp. značkou zo dňa 24.05.2017. Z tohto dôvodu krajský súd na verejnom zasadnutí túto okolnosť, resp. skutočnosť dokazovanie doplnil a to oboznámením trestného spisu a prečítaním konkrétne už označeného rozsudku Okresného súdu v Prešove.

Správne tiež súd prvého stupňa vzhľadom na trestnoprávnu minulosť obžalovaného neprihliadol ako na poľahčujúcu okolnosť, aby viedol v minulosti riadny život tak, ako to predpokladá ust. § 36 písm. j/ Tr. zákona.

Krajský súd si tiež neosvojil úvahu okresného súdu, ktorú spájal pri ukladaní ako druhu trestu so skutočnosťou, že obžalovaný sa mal dopustiť tohto skutku vo veku blízkom veku mladistvého, nakoľko dokazovaním nebolo preukázané, aby tento trestný čin spáchal pod vplyvom jeho rozumovej alebo vôľovej spôsobilosti osoby mladistej a teda, aby jeho rozumová a vôľová spôsobilosť ovplyvnila, mala teda vplyv na spáchanie tohto trestného činu aj vzhľadom na skutočnosť, že tohto protiprávneho konania ako správne poukázal už aj v odvolacích námietkach okresný prokurátor, dopustil vlastne po štvrtý krát.

Tento záver krajského súdu plynie z odpisu registra trestov, z ktorého je zrejmé, že obžalovaný bol už za totožný skutok trestne stíhaný už v roku 2015, kedy voči nemu Okresná prokuratúra Prešov uznesením zo dňa 28.01.2015 sp. zn. 2 Pv 633/2014 podmienene zastavila trestné stíhanie a ako zrejmé aj následne rozhodla o jeho osvedčení sa v skúšobnej dobe. Súčasne je potrebné pripomenúť tiež, aj keď sa v danom prípade už na obžalovaného hľadí, akoby odsúdený nebol, avšak je podstatné pre hodnotenie osoby páchatel'a pripomenúť, že rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/86/2015 zo dňa 08.09.2015 bol obžalovaný odsúdený za totožnú trestnú činnosť, čo znamená, že síce aj keď už bolo konštatované, že sa na neho hľadí, akoby odsúdený nebol, ale to neznamená, „že bola zahladená“ skutočnosť, že sa dopustil totožného protiprávneho konania, za ktoré bol uznaný vinným.

Za tejto situácie potom krajský súd sa nestotožnil s úvahami okresného súdu, že išlo o menej nebezpečné konanie, alebo teda menšiu intenzitu, ktorou sa mal dopustiť obžalovaný tejto trestnej činnosti, keďže mal ísť len pomáhať otcovi. Opäť z vykonaného dokazovania nevyplýva, aby otec nahováral obžalovaného na spáchanie tohto trestného činu ako to aj sám zdôraznil vo svojej výpovedi v prípravnom konaní zo dňa 05.01.2018 na č.l. 87. Súčasne krajský súd sa nestotožnil ani s úvahou okresného súdu s tým, že pre dosiahnutie účelu trestu v danom prípade postačí uloženie trestu povinnej práce, ktorý bude mať lepší výchovný vplyv pre obžalovaného, keďže by mohol vytvoriť u neho pracovné návyky a tým by potom mohol viesť aj následne riadny život a súčasne takýto trest by mal aj odradiť od páchania trestných činov iných páchatel'ov.

Krajský súd považuje za potrebné zdôrazniť, ako to vyplýva z vykonaného dokazovania, že obžalovaný opakovane niekoľkokrát sa dopustil v danom prípade už vlastne po štvrtý krát totožnej trestnej činnosti a to dokonca prakticky 4 mesiace po ostatnom odsúdení za totožnú trestnú činnosť (24.05.2017 rozsudok vo veci sp. zn. 41T/22/2017).

Takýmto postupom obžalovaný preukázal svoj absolútny ľahostajný prístup k dodržiavaniu všeobecne záväzných a všeobecne akceptovateľných pravidiel správania sa v oblasti trestnej. Obžalovanému bol predsa 2-krát uložený trest, ktorý nebol spojený s obmedzením jeho osobnej slobody. Popri podmienечnom treste odňatia slobody aj napriek tomuto trestu, obžalovaný naďalej opakovane sa dopúšťal totožnej trestnej činnosti a je teda zjavné, že obžalovaného od páchania ďalšej trestnej činnosti neodradil ani podmienечne odložený trest odňatia slobody a ani reálna hrozba výkonu podmienечného odloženého výkonu trestu odňatia slobody, keďže stíhanej trestnej činnosti sa dopustil v skúšobnej dobe predchádzajúceho podmienечného odsúdenia.

Za takýchto okolností potom podľa názoru krajského súdu niet dôvodu sa domnievať, že aby práve teraz obžalovaný už bol ochotný sa rozhodnutiu súdu podriaďiť aj za predpokladu, že uložený trest nebude spojený s odňatím slobody a že si už naozaj skutočne uvedomí nesprávnosť, neadekvátnosť svojho konania a že práve teraz sa už natoľko polepší, že v budúcnosti už trestnú činnosť, za ktorú už bol 2-krát odsúdený (3x trestne stíhaný), aj za ňu v prejednávanej veci po štvrtý krát trestne stíhaný, v budúcnosti páchať nebude. Na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že obžalovaný sa mal zamestnať a pracuje už posledné 3 mesiace (pred rozhodnutím krajského súdu), o čom však doklad nedoložil.

Za týchto podmienok dospel potom krajský súd k záveru, že v prejednávanej veci niet dôvodu ukladať obžalovanému alternatívny trest, pretože takýto trest (trest povinnej práce) by podľa názoru krajského súdu nevedol k jeho náprave a len trest odňatia slobody spojený s jeho výkonom, keďže sa stíhaného skutku dopustil v skúšobnej dobe predchádzajúceho odsúdenia, vychádzajúc z ust. § 49 ods. 2 Tr. zákona mohol by to byť už len trest odňatia slobody nepodmienечný bez možnosti jeho podmienечného odkladu.

Prihliadajúc potom na jednotlivé hľadiska ukladania trestu vyplývajúce z ust. § 34 Tr. zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútky, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatela, jeho pomery a možnosti jeho nápravy, majú na zreteli aj účel trestu, vyplývajúci z ust. § 34 ods. 1 Tr. zákona a to ochranu spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a to, že trest má súčasne iných odradiť od páchania trestných činov a má zároveň vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou, dospel krajský súd k záveru zohľadňujúc nepriaznivú prognózu nápravy obžalovaného, ktorý nie je schopný sa poučiť z doteraz uložených trestov nespojených s odňatím slobody, ale tiež prihliadajúc na prevahu poľahčujúcich okolností, aj na jeho nízky vek a že trest odňatia slobody na dolnej hranici upravenej trestnej sadzby a teda vo výmere 6 mesiacov je trestom na nápravu obžalovaného tak z hľadiska individuálnej ako aj generálnej prevencie trestom primeraným.

Vo vzťahu k obhajobným námietkam prezentovaným vo vyjadrení k odvolaniu okresného prokurátora sa žiada uviesť, že obžalovaný už len v súdnom konaní dostal 2x šancu sa napraviť, viesť riadny život, nepáchať ďalej trestnú činnosť, no obžalovaný ju nevyužil, napriek jeho nízkemu veku, napriek jeho terajšej deklarovanej snahe polepšiť sa, nepáchať ďalej trestnú činnosť, dospel krajský súd k záveru, že nie sú splnené podmienky, aby obžalovaný dostal ešte ďalšiu šancu. Ani v prípade nízkeho veku obžalovaného, nie je možné neustále prehliadať neochotu obžalovaného rešpektovať všeobecne záväzné a všeobecne rešpektované pravidlá správania sa.

Vzhľadom na už spomínané ust. § 49 ods. 2 Tr. zákona a skutočnosť, že úmysel jeho trestného činu v prejednávanej veci sa obžalovaný dopustil v skúšobnej dobe predchádzajúceho podmienечného odsúdenia, bolo možné mu ukladať len nepodmienечný trest odňatia slobody a keďže doposiaľ vo výkone trestu odňatia slobody nebol, bolo potrebné ho v súlade s ust. § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona zaradiť do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia.

Na základe vyššie uvedených dôvodov potom krajský súd rozhodol tak, že napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušil a sám obžalovanému uložil spomínaný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov

so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.